

Преюдициални въпроси

1. Противоречи ли член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол от 23 ноември 1970 година за преходния период на асоциирането към Споразумението от 12 септември 1963 година за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция (по-нататък „ДП“) на въведена за първи път след влизане в сила на посочените по-горе разпоредби уредба на националното право, съгласно която първоначалното влизане на територията на [Федерална република Германия] на член на семейството на турски гражданин, който се ползва от режима по член 41, параграф 1 от ДП се обуславя от това дали преди да влезе на територията членът на семейството е доказал, че може да се изразява на немски език на елементарно ниво?
2. Допуска ли член 7, параграф 2, първа алинея от Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството⁽¹⁾ посочената в първия въпрос уредба на националното право?

⁽¹⁾ ОВ L 251, стр. 12; Специално издание на български език, глава 19, том 6, стр. 164.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunalul Specializat Cluj (Румъния) на 20 март 2013 г. — Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei/SC Volksbank România SA

(Дело C-143/13)

(2013/C 171/29)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Tribunalul Specializat Cluj

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei

Ответник: SC Volksbank România SA

Преюдициални въпроси

Като се има предвид, че в съответствие с член 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО⁽¹⁾, преценката за неравноправния характер на клаузите не може да се отнася нито до определянето на предмета на договора, нито до съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и доставените стоки или предоставените услуги, от друга, при условие че клаузите са изразени на ясен и разбираем език;

и

като се има предвид обстоятелството, че съгласно член 2, параграф 1, буква а) от Директива 2008/48/ЕО⁽²⁾, дефиницията, съдържаща се в член 3, буква ж) от Директива 2008/48/ЕО, на понятието „обща разходи по кредита за потребителя“ включва всички комисиони, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за потребителски кредит, е неприложима при определяне на предмета на обезпечен с ипотека договор за кредит,

в този случай:

Могат ли дефинициите за „предмет“ и/или за „цена“, съдържащи се в текста на член 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО, да се тълкуват в смисъл, че тези понятия — „предмет“ и/или „цена“ на обезпечен с ипотека договор за кредит — включват сред елементите, съставляващи насрещната престация на кредитната институция, и ефективната годишна лихва по този обезпечен с ипотека договор за кредит, лихва, формирана по-конкретно от фиксираната или променливата лихва, банковите комисиони и други разходи, включени и определени в договора за кредит?

⁽¹⁾ Директива на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

⁽²⁾ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ L 133, стр. 66).

Жалба, подадена на 22 март 2013 г. — Кралство Испания/Европейски парламент и Съвет на Европейския съюз

(Дело C-146/13)

(2013/C 171/30)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: Кралство Испания (представители: E. Chamizo Llatas и S. Centeno Huerta)

Ответник: Европейски парламент и Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

— да се прогласи нищожност на Регламент (ЕС) № 1257/2012⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2012 година за осъществяване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила и, при условията на евентуалност, да бъде отменен изцяло,

— при условията на евентуалност, да бъде обявена недействителността на:

— първа алинея от член 9 в нейната цялост, както и на втора алинея от член 9 при условията, посочени в петото основание на жалбата,

— втора алинея от член 18 в нейната цялост, както и на всички позовавания, съдържащи в регламента, на Единния патентен съд като режим на съдебен контрол на Европейския патент с единно действие (ЕПЕД) и като източник на правото на ЕПЕД,

— да се осъдят Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз да заплатят съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

1. Нарушение на ценностите на правната държава чрез установяването на правна уредба, основана на документ, издаден от Европейското патентно ведомство, чиито актове не подлежат на съдебен контрол.
2. Липса на акт на Съюза и, при условията на евентуалност, липса на правно основание в регламента, поради невъвеждането на мерки, гарантиращи предвидената в член 118 ДФЕС единна защита.
3. Злоупотреба с власт поради използването на засиленото сътрудничество за цели, различни от предвидените в Договорите.
4. Нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС и, при условията на евентуалност, на съдебната практика от Решение по дело Мегони чрез установяването на система за определяне на годишни такси и определяне на квота за тяхното разпределение.
5. Нарушение на съдебната практика от Решение по дело Мегони поради делегирането на определени административни задачи във връзка с европейския патент с единно действие на Европейското патентно ведомство.
6. Нарушение на принципите на автономност и еднообразно прилагане на правото на Съюза поради системата на влизане в сила на регламента.

(¹) ОВ L 361, стр. 1.

Жалба, подадена на 22 март 2013 г. — Кралство Испания/Съвет на Европейския съюз**(Дело C-147/13)**

(2013/C 171/31)

*Език на производството: испански***Страни**

Жалбоподател: Кралство Испания (представители: S. Centeno Nuerta и E. Chamizo Llatas)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- да се отмени Регламент (ЕС) № 1260/2012 (¹) на Съвета от 17 декември 2012 година за осъществяване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила по отношение на приложимите правила за превод и да се осъди Съветът да заплати съдебните разноски,
- при условията на евентуалност, да се отменят членове 4 и 5, както и член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1260/2012 на Съвета от 17 декември 2012 година за осъществяване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила по отношение на приложимите правила за превод и да се осъди Съветът да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

1. Нарушение на принципа за недопускане на дискриминация чрез въвеждане на режим, който е неблагоприятен за лицата, чийто език е различен от английски, френски или немски, тъй като този режим е непропорционален спрямо преследваната цел.
2. Липса на правно основание на член 4, уреждащ превода при спорове, които не касаят пряко езиковия режим на патента, признат в член 118, параграф 2 ДФЕС.
3. Нарушение на принципа на правна сигурност.
4. Нарушение на съдебната практика от Решение по дело Мегони поради делегирането на Европейското патентно ведомство на управлението на компенсаторната схема (член 5) и публикуването на преводите (член 6, параграф 2).
5. Нарушение на принципа на автономност на правото на Съюза поради обвързването на прилагането на регламента с влизането в сила на Споразумението за Единен патентен съд.

(¹) ОВ L 361, стр. 89

Преюдициално запитване, отправено от Raad van State (Нидерландия) на 25 март 2013 г. — А, друга страна в производството: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**(Дело C-148/13)**

(2013/C 171/32)

*Език на производството: нидерландски***Запитваща юрисдикция**

Raad van State

Страни в главното производство**Жалбоподател:** А

Друга страна в производството: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Преюдициален въпрос

Какви са ограниченията, които член 4 от Директива 2004/83/ЕО (¹) на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, и Хартата на основните права на Европейския съюз, в частност членове 3 и 7 от нея, предвиждат що се отнася до начина, по който се проверява дали може да се кредитира твърдението за съответната сексуална ориентация, и различават ли се тези ограничения от ограниченията, приложими при преценката дали да се кредитират твърдения, които се основават на други мотиви за преследване, и ако отговорът е положителен — в каква степен?

(¹) ОВ L 304, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52.